

Πέντε Ποήματα

Ο ΠΛΩΤΟΣ ΥΠΝΟΣ

Κάποτε ήταν μύλος κάποτε
είχαμε τό φεγγάρι* στο κλουβί.
Τώρα πού τό φεγγάρι λεύτερο
άκολουθει καί κελαηδεῖ
τώρα τό σπίτι πλέει μυρίζοντας
νιόκοφτο ξύλο καί ποτάμιο ὕπνο.
Ἔχουμ' ἐδῶ μαζί μας τά θιβλία μας
τά ἄστρα μας καί τίς πυξίδες μας τά ὄπλα μας
τά ὀστά μας καί τά ὀστά τῶν γυναικῶν μας
τά μικροσκοπικά τά δρεπάνια μας.
Μά ἔχουμε προπάντων ὅλοι ἐμεῖς
τή δύναμη τήν τρέλα ἢ τήν σοφία
νά μή μᾶς χρησιμεύουν ὄλ' αὐτά.
Ἄσε τό σπίτι μας νά πλέει ὅπου πλέει
ἄσε τόν ὕπνο νά μᾶς πάει
ἐκεῖ πού προσπαθούσαμε νά μὴν πᾶμε
γιατί δέν ξέραμε, ἐκεῖ
πού δέν προσπαθούσαμε
νά πᾶμε
γιατί δέν ξέραμε. Ἔει
ἄσε τό σπίτι μας νά πλέει ὅπου πλέει.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Καί φέρναμε τό καζάνι περασμένο στού ξύλο πάνω στούς ὦμους μας
Ὅπως μετάφεραν οἱ παλαιοί τά σκοτωμένα ἀγρίμια κάπρους καί ἀρκοῦδες.
Κι ἡ χλόη τοῦ ἀκρόδασου μᾶς κοιτάζε μέ τά λουλούδια τῆς πού ἔλαμπαν
Καθῶς ἀνέβαινε ὁ Ἥλιος ἀγαθό θηρίο καθῶς ζωντάνευε
Ἡ μαγική εἰκόνα τῆς πανάρχαιης τράπουλας.
Καί φρέσκοι κρόκοι εἶχαν φυτρώσει ἐκεῖ πού πάτησε ἡ Αὐγή
πάνω στού μονοπάτι τοῦ Φθινόπωρου. Κι οἱ μέρμηγκες
Εἶχαν ξυπνήσει καί κινουῦνταν μουδιασμένοι γύρω 'πό τίς τρύπες τους, ἀθόρυβοι
Ὅπως οἱ σκέψεις μας, κι ἂν ἔσκιβες

*Φεγγάρι ἀπό κεῖνα πού ἔχουν στά κλουβιά στούς ποταμόμυλους
γιά νά μὴν κατουράει τό ἀλεύρι ὁ Ἄσταρῶθ.